

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1328/05
23.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Slobodana Spasića i Jelene Borovac, članova veća, u parnici tužioca Preduzeća AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Republike Srbije - Ministarstva finansija i ekonomije - Uprava carina, koju zastupa Republički javni pravobranilac iz Beograda, radi sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.broj 12112/04 od 17.1.2005. godine, u sednici veća održanoj 23. novembra 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.broj 12112/04 od 17.1.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P. 1795/03 od 5.5.2004. godine u stavu prvom izreke, odbijen je prigovor apsolutne nenadležnosti suda kao neosnovan, dok je u stavu drugom odbijen kao neosnovan glavni tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tužena obaveže da mu preda u posed 90.120 kg. dizel goriva D-2 i 436.760 kg. motornog benzina MB-96, s tim da se tužena može osloboditi ove obaveze tako što će tužiocu isplati novčani ekvivalent u iznosu od 150.992 USD na ime vrednosti robe sa domicilnom kamatom počev od 22.8.1996. godine pa sve do isplate, a sve u dinarskoj protivvrednosti po obračunskom kursu Narodne banke Srbije na dan isplate.

U stavu trećem izreke odbijen je kao neosnovan eventualni tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tužena obaveže da mu na ime plaćenih dažbina isplati iznos od 1.695.702,58 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.8.1996. godine pa do dana isplate, dok je u stavu četvrtom izreke tužilac obavezan da tuženoj isplati na ime troškova parničnog postupka iznos od 120.600,00 dinara u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otppravka presude.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 12112/04 od 17.1.2001. godine u stavu prvom izreke potvrđena je napred navedena presuda prvostepenog suda u stavu drugom i trećem izreke u celini i žalba tužioca odbijena kao neosnovana, dok je u stavu drugom preinačeno rešenje o troškovima spora iz četvrtog stava izreke prvostepene presude tako što je tužilac obavezan da tuženoj isplati na ime troškova parničnog postupka iznos od 77.000,00 dinara u roku od 15 dana pod pretnjom izvršenja.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilac pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. Zakona o parničnom postupku Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a revizijom tužioca se posebno ne ukazuje na postojanje drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka učinjenih od strane nižestepeni sudova.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju rešenjima Savezne uprave carina - Carinarnice Niš - ispostave u ___ od ___. godine tužiocu i vozačima cisterni koji su prevozili sporno dizel gorivo i motorni benzin, zbog nedozvoljenog uvoza naloženo je da robu vrate u inostranstvo ili predaju carinarnici na slobodno korišćenje i raspolaganje u roku od 48 sati, uz upozorenje da će se roba oduzeti ako se u tom roku ne vrati u inostranstvo. Kako u ostavljenom roku roba nije vraćena u inostranstvo doneta su nova rešenja ___ . godine o oduzimanju te robe na osnovu člana 101. stav 4. Carinskog zakona. Ta rešenja su postala pravnosnažna i izvršna dana 25.9.1996. godine. Tužilac u ovoj pravnoj stvari postavljenim primarnim tužbenim zahtevom zahteva da se tuženi obaveže da mu vrati oduzetu robu ili isplati njen novčani ekvivalent, dok eventualnim tužbenim zahtevom traži da se tuženi obaveže da mu isplati na ime plaćenih dažbina iznos od 1.695.702,58 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.8.1996. godine pa do isplate. Utvrđeno je da se radi o iznosima koje je na ime Savezne uprave carina uplatilo Preduzeće BB dana 22.8.1996. godine u iznosu od 1.000.000,00 dinara i na dan 23.8.1996. godine iznos od ___ dinara.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema članu 385. stav 3. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da su neosnovani kako primarni tako i eventualni tužbeni zahtev, te su pravilno primenili materijalno pravo kada su te zahteve odbili.

Naime, od tužioca je robu oduzeo nadležni organ, a rešenje o oduzimanju robe postalo je pravnosnažno u upravnom postupku. Tužilac protiv tog rešenja nije ulagao pravne lekove u tom postupku niti je vodio upravni spor. Rešenje o oduzimanju robe od tužioca doneto je na osnovu člana 101. stav 4. tada važećeg Carinskog zakona, koji predviđa da ukoliko se ne postupa po rešenju carinarnice o vraćanju robe, ili u roku određenom za vraćanje robe se ne preda carini roba na slobodno raspolaganje, carinarnica će doneti rešenje o oduzimanju robe. Pravno dejstvo navedenog rešenja nije uslovljeno naknadnim utvrđenjem prekršajne ili krivične odgovornosti lica kome je roba oduzeta, jer je ovo rešenje trajnog, a ne privremenog karaktera i tužilac ga je mogao pobijati samo u zakonom propisanom postupku. S tim u vezi bez značaja je isticanje u reviziji tužioca da je Javni tužilac odustao od krivičnog gonjenja tadašnjeg direktora tužioca koje je bilo pokrenuto u vezi ovog slučaja.

Nižestepeni sudovi su takođe pravilno zaključili da tužilac nije aktivno legitimisan u pogledu eventualnog tužbenog zahteva, jer sporni novčani iznos nije uplaćen na ime tužene od strane tužioca već od Preduzeća "BB", te ukoliko je uplaćen po osnovu koji se nije ostvario ili je kasnije otpao, to preduzeće ima pravo da potražuje povraćaj tog iznosa, a ne tužilac. Pored navedenog, nižestepeni sudovi pravilno zaključuju da tužilac nije dokazao da se navedena uplata odnosi na ime carinskih dažbina i akciza za oduzetu robu, imajući u vidu da su uplate navedenog iznosa izvršene na račun tužene 22.8.1996. godine i 23.8.1996. godine, odnosno pre nego što je ta roba tužiocu oduzeta.

Ostali revizijski navodi odnose se na pitanje zakonitosti rešenja o oduzimanju sporne robe, ali sud u parničnom postupku se ne može baviti pitanjima zakonitosti upravnih akata, već to može biti predmet raspravljanja samo u upravnom sporu koji tužilac nije vodio.

Sa napred navedenih razloga, na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća - sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

OK